

Nr 213.

Av herr **Reuterskiöld m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om fortsatt tillämpning av lagen den 26 april 1918 om förfogande över viss egendom under utomordentliga, av krig föranledda förhållanden.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 40 föreslås förlängning på ett år av 1918 års förfogandelag. De skäl, som härför anförts, äro i huvudsak inga andra, än att vederbörande hörda kommissioner vilja ha kvar lagen som ett slags säkerhetsventil, om de skulle komma att, i den belägenhet, vilken de förutsätta som möjlig men icke trolig, nämligen kristidens återkomst, nödgas föreslå eller vidtaga åtgärder, för vilka enskildes behövliga medverkan eljes icke stode att vinna. För en dylik eventualitet synes dock vara vida rimligare, att Kungl. Maj:t, om den inträffar, sammankallar urtima riksdag, där ej den lagtima är samlad, för att då vinna dess samtycke till provisoriska lagstiftningsåtgärder. Alldeles orimligt blir det också, om nu riksdagen skulle indirekt giva stöd åt den tolkning av orden »utomordentliga, av krig föranledda förhållanden», som föredragande departementschefen givit, (sid. 7), då han menar att, »ehuru världskriget numera även formellt avslutats», efterverkningarnas fortbestånd måste anses lika med »utomordentliga av krig föranledda förhållanden». Att en sådan tolkning står i god överensstämmelse med de underbara tolkningar förfogandelagen i sina många skiftande gestalter varit utsatt för, är väl sant, men den omständigheten är ett desto starkare skäl för att icke giva den samma riksdagens godkännande. När freden *även* formellt slutits, och krigsfaran är över, gäller lagen icke längre, och det måste bestämt betvivlas och bestridas, att, även om riksdagen medgäve förlängning av förfogandelagen, densamma lagligen kunde tillämpas utan att ny krigsfara eller nytt krig utbröte. Överhuvud är, med den erfarenhet för ögonen, som kristiden givit angående ett ofta godtyckligt begagnande av lagstiftningen, icke skäligen att ens skenbart giva en regering,

Bihang till riksdagens protokoll 1920. 3 saml. 87 häft. (Nr 213—215.)

om vars sammansättning och möjliga avsikter man ingenting vet — lagen skulle ju gälla ett år, varunder regeringsändringar kunna äga rum mer än en gång — fria händer att förfoga över enskild egendom i samma utsträckning som under den gångna tiden. För den skull hemställes,

att riksdagen ville avslå Kungl. Maj:ts proposition
nr 40.

Stockholm den 6 februari 1920.

C. Å. Reuterskiöld.

Joh. Johansson,
Friggeråker.

Carl Grevesmühl.
